

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 17 marca 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Cour de cassation — Francja) — postępowania z wniosku Josepa Peñarroya Fa

(Sprawy połączone C-372/09 i C-373/09) ⁽¹⁾

(Artykuł 43 WE — Swoboda przedsiębiorczości — Artykuł 49 WE — Swoboda świadczenia usług — Ograniczenia — Tłumacze przysięgli — Wykonywanie władzy publicznej — Przepisy krajowe, zgodnie z którymi biegłym sądowym może być jedynie osoba wpisana na listę biegłych prowadzoną przez krajowe organy sądowe — Uzasadnienie — Proporcjonalność — Dyrektywa 2005/36/WE — Pojęcie zawodu regulowanego)

(2011/C 139/07)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Cour de cassation (sąd kasacyjny)

Strona w postępowaniach przed sądem krajowym

Josep Peñarroya Fa

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Cour de cassation (Francja) — Wykładnia art. 43 WE, 45 WE, 49 WE i 50 WE — Przepis krajowy zastrzegający tytuł biegłego sądowego dla osób wpisanych na listy sporządzone przez krajowe władze sądownicze i uzależniający ten wpis od spełnienia przesłanek wieku, kwalifikacji, nieskazitelnego charakteru i niezależności, ale nieprzewidujący ani uwzględnienia uznania za biegłego przez władze sądownicze innego państwa członkowskiego, ani wprowadzenia innych sposobów kontroli ww. przesłanek — Zgodność tego przepisu z postanowieniami prawa pierwotnego w przedmiocie swobody przedsiębiorczości i swobody świadczenia usług

Sentencja

- 1) Zadanie powierzane w konkretnej sprawie przez sąd w ramach rozpoznawanej sprawy osobie posiadającej wiadomości specjalne, działającej w charakterze tłumacza przysięgłego, stanowi świadczenie usług w rozumieniu art. 50 WE, któremu obecnie odpowiada art. 57 TFUE.
- 2) Działalność tłumaczy przysięgłych taka jak działalność będąca przedmiotem sporu przed sądem krajowym nie jest działalnością związaną z wykonywaniem władzy publicznej w rozumieniu art. 45 akapit pierwszy WE, któremu obecnie odpowiada art. 51 akapit pierwszy TFUE.
- 3) Artykuł 49 WE, któremu obecnie odpowiada art. 56 TFUE, stoi na przeszkodzie przepisom krajowym takim jak w sprawie przed sądem krajowym, na mocy których wpisanie na listę tłumaczy przysięgłych podlega wymogom w zakresie posiadanych kwalifikacji, przy czym osoby zainteresowane nie mają możliwości poznania uzasadnienia decyzji podjętej w ich sprawie, a decyzja ta nie jest skutecznie zaskarżalna przed sądem w sposób umożliwiający zbadanie jej zgodności z prawem, w szczególności pod

kątem ustalenia, czy został spełniony wymóg wynikający z prawa Unii, by kwalifikacje zdobyte przez osobę zainteresowaną w innych państwach członkowskich i tam uznawane zostały należycie uwzględnione.

- 4) Artykuł 49 WE, któremu obecnie odpowiada art. 56 TFUE, stoi na przeszkodzie takiemu wymogowi jak przewidziany w art. 2 loi n° 71 498 du 29 juin 1971 relative aux experts judiciaires (ustawy nr 71 498 z dnia 29 czerwca 1971 r. o biegłych sądowych) w brzmieniu ustalonym na mocy loi n° 2004 130 du 11 février 2004 (ustawy nr 2004 130 z dnia 11 lutego 2004 r.), zgodnie z którym tłumacz przysięgły może zostać wpisany na krajową listę biegłych sądowych jedynie wówczas, gdy wykaże, iż pozostawał na liście prowadzonej przez sąd apelacyjny w okresie trzech kolejnych lat, gdyż tego rodzaju wymóg stanowi przeszkodę, by w ramach badania wniosku osoby zamieszkałej w innym państwie członkowskim, która nie wykazała, że była wpisana na taką listę, w należyty sposób uwzględnić uzyskane przez tę osobę kwalifikacje uznawane w innym państwie członkowskim, tak by ustalić, czy i w jakim zakresie kwalifikacje te mogą być równoważne umiejętnościom, jakich zazwyczaj można oczekiwać od osoby, która pozostawała przez trzy kolejne lata na liście biegłych sądowych prowadzonej przez sąd apelacyjny.
- 5) Obowiązki tłumaczy przysięgłych wykonywane przez osoby wpisane na taką listę jak krajowa lista biegłych sądowych prowadzona przez Cour de cassation nie mieszczą się w pojęciu „zawodu regulowanego” w rozumieniu art. 3 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2005/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 września 2005 r. w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych.

⁽¹⁾ Dz.U. C 282 z 21.11.2009.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 10 marca 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Arbeidshof te Brussel — Belgia) — Maurits Casteels przeciwko British Airways plc

(Sprawa C-379/09) ⁽¹⁾

(Swobodny przepływ pracowników — Artykuły 45 TFUE i 48 TFUE — Zabezpieczenie społeczne pracowników migrujących — Ochrona uprawnień do dodatkowych świadczeń emerytalnych lub rentowych — Brak działania ze strony Rady — Pracownik zatrudniany przez tego samego pracodawcę kolejno w różnych państwach członkowskich)

(2011/C 139/08)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Arbeidshof te Brussel

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Maurits Casteels

Strona pozwana: British Airways plc

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Arbeidshof te Brussel — Wykładnia art. 39 WE oraz art. 42 WE dyrektywy Rady 98/49/WE z dnia 29 czerwca 1998 r. w sprawie ochrony uprawnień do dodatkowych świadczeń emerytalnych lub rentowych pracowników i osób prowadzących działalność na własny rachunek przemieszczaających się we Wspólnocie (Dz.U. L 209, s. 46) — Brak działania ze strony Rady — Pracownik zatrudniony kolejno (nie w ramach delegacji) w zakładach tego samego pracodawcy znajdujących się w różnych państwach członkowskich i każdorazowo obejmowany dodatkowym ubezpieczeniem emerytalnym mającym lokalny zakres stosowania

Sentencja

- 1) Artykuł 48 TFUE nie jest bezpośrednio skuteczny, na co osoba prywatna mogłaby powołać się względem jej pracodawcy należącego do sektora prywatnego w ramach sporu zawisłego przed sądami krajowymi.
- 2) Artykuł 45 TFUE należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie temu, aby w ramach obowiązkowego stosowania układu zbiorowego pracy:
 - dla celów ustalenia okresu prowadzącego do nabycia ostatecznych uprawnień do dodatkowych świadczeń emerytalnych w danym państwie członkowskim nie uwzględniano się okresów zatrudnienia ukończonych u tego samego pracodawcy w zakładach położonych w innych państwach członkowskich, i to na podstawie tej samej ogólnej umowy o pracę; oraz
 - pracownika przeniesionego za jego zgodą z zakładu jego pracodawcy położonego w jednym państwie członkowskim do innego zakładu tego samego pracodawcy, położonego w innym państwie członkowskim, należało uznać za opuszczającego tego pracodawcę z własnej woli.

(¹) Dz.U. C 312 z 19.12.2009.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 10 marca 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation — Francja) — Charles Defossez przeciwko Christianowi Wiartowi działającemu w charakterze syndyka masy upadłościowej Sotimon SARL, Office national de l'emploi — fonds de fermeture d'entreprises, Centre de gestion et d'études de l'Association pour la gestion du régime de garantie des créances des salariés de Lille (CGEA)

(Sprawa C-477/09) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne — Dyrektywy 80/987/EWG i 2002/74/WE — Niewypłacalność pracodawcy — Ochrona pracowników najemnych — Wypłata należności z tytułu niezaspokojonych roszczeń pracowników — Ustalenie właściwej instytucji gwarancyjnej — Korzystniejsza gwarancja na podstawie prawa krajowego — Możliwość skorzystania z takiej gwarancji)

(2011/C 139/09)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Cour de cassation

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Charles Defossez

Strona pozwana: Christian Wiart, działający w charakterze syndyka masy upadłościowej Sotimon SARL, Office national de l'emploi — fonds de fermeture d'entreprises, Centre de gestion et d'études de l'Association pour la gestion du régime de garantie des créances des salariés de Lille (CGEA)

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Cour de cassation (Francja) — Wykładnia art. 8a dyrektywy Rady nr 80/987/EWG z dnia 20 października 1980 r. w sprawie zbliżania ustawodawstw państw członkowskich dotyczących ochrony pracowników na wypadek niewypłacalności pracodawcy zmienionej dyrektywą nr 2002/74/WE (Dz.U. L 270, s. 10) w związku z art. 9 tej dyrektywy — Określenie instytucji odpowiedzialnej za wypłatę należności z tytułu niezaspokojonych roszczeń pracowników — Instytucja gwarancyjna w państwie członkowskim, na terytorium którego pracownicy stale pracują — Prawo pracownika do skorzystania z korzystniejszej gwarancji instytucji, w której pracodawca jest ubezpieczony i na rzecz której płaci składki zgodnie z prawem krajowym

Sentencja

- 1) Artykuł 3 dyrektywy Rady 80/987/EWG z dnia 20 października 1980 r. dotyczącej ochrony pracowników na wypadek niewypłacalności pracodawcy w brzmieniu obowiązującym przed wprowadzeniem do niej zmian przez dyrektywę 2002/74/WE należy interpretować w ten sposób, że w zakresie wypłaty należności z tytułu niezaspokojonych roszczeń pracownika, który stale wykonywał pracę w innym państwie członkowskim niż państwo, w którym znajduje się siedziba jego pracodawcy, uznanego za niewypłacalnego przed dniem 8 października 2005 r., w sytuacji gdy pracodawca ten nie ma siedziby w tym innym państwie członkowskim i wypełnia obowiązek udziału w finansowaniu instytucji gwarancyjnej w państwie członkowskim, w którym znajduje się jego siedziba, to na tej instytucji spoczywają obowiązki określone w tym artykule.
- 2) Dyrektywa 80/987 nie stoi na przeszkodzie temu, aby ustawodawstwo państwa członkowskiego przewidywało możliwość skorzystania przez pracownika najemnego z gwarancji należności pracowniczych instytucji krajowej, zgodnie z prawem tego państwa członkowskiego uzupełniającej lub zastępującej gwarancję udzieloną przez instytucję, która jest właściwa na podstawie dyrektywy, pod warunkiem że gwarancja ta wiąże się z wyższym poziomem ochrony pracownika.

(¹) Dz.U. C 37 z 13.2.2010.